

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published three times a week by the Ukrainian Labor News Ass'n, Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man. Subscription per year \$4.00 Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Видає Стіваришення "Українських Робітничих Вістей". Передплата на рік \$4.00 Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

РЕДАКЦІЙНИЙ ОГЛЯД ВАЖЛИВИХ ПОДІЙ.

ВШАНУВАННЯ ГОЛОВИ В.У.Ц.В.К. ТОВ. Г. І. ПЕТРОВСЬКОГО.

Як довідуємося з радянської української преси, Друга Сесія Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету, що збиралася була в середині минулого місяця в Харкові, вшанувала свого голову т. Григорія Івановича Петровського в день п'ятилітнього ювілею його праці на чолі робітничо-селянської влади Радянської України. Тов. Петровського вітали гучними оваціями, нагородили його орденом Червоного Прапора, а Центральною Комісією Незалежного Селянства України вручили йому від імені незалежного селянства України спеціальну грамоту.

Так промовці, що вітали т. Петровського на засіданні Сесії В.У.Ц.В.К., як і вся преса на Рад. Україні підносять великий його заслуги перед робітниками і селянами України не тільки за час безперервного перебування на посту голови Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету, але й ще з часів царату. Бо й справді "Всеукраїнський голова" це старий борець-революціонер.

Тов. Петровський ще з молодих літ працює в робітничих революційних організаціях, як один із видатніших провідників. За царського режиму натерпівся він за свою діяльність чимало, сидів по тюрмах, працював в підпілля та крився від царських гончих псів, жив на нелегальні папшпорти, врешті в часі війни, коли був вже робітничим послом до четвертої державної думи, був висланий в Сибір на довгі роки заслання.

Коли вибухла революція в 1917 р. т. Петровський вернувся на Україну, де від 1919 р. працює без перерви як голова Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету. В ці найтяжчі для Радянської України роки, роки героїчного війни, боротьби, голоду, роки боротьби з економічною руїною країни, неписьменністю і т. д. т. Петровський працював невідомо скільки і зеднав собі не тільки довіру але й велику пошану так серед робітничих як і серед селянських мас, які так і звуть його популярною назвою "Всеукраїнський голова".

Та не тільки знають і шанують т. Петровського трудові маси Радянської України, але й робітники та селяне цілого Радянського Союзу і поза його границями. Дуже добре відоме імя т. Петровського і українським робітникам та фермерам в Канаді, які із щирою серця бажають йому кріпких сил та здоров'я ще на багато літа праці на користь трудящих.

ДЕ ПОДІЛАСЯ "ЖИДІВСЬКА КРИМСЬКА РЕПУБЛІКА".

Скільки то шуму наробили були недавно українські чорносотенні газети з приводу пущеної з якихось контрреволюційних-жерел в Європі відумки про те, будьто би Всеукраїнський Центральный Виконавчий Комітет на своїй другій сесії вирішив віддати Сараям 14,000,000 десятин землі в південній Україні, нехай, мовляв, вони освоюють собі там свою "жидівську кримську республіку". Ми зараз же перебігли по цім брехні українських погромщиків і вказали патріотичним дурням, що на цілій Україні немає стільки свобідної землі, щоб її комусь віддати, а не то що в Криму, Таврії чи й усій південній Україні.

Але ось наспіли часописи з Радянської України з повним звітм з нарад Другої Сесії В.У.Ц.В.К. Перечитуємо їх уважно і хоч би тоби що словом шобнебудь згадував про цю справу. Поданий повний звіт Народного Комісаріату Різнитства і в ньому про це ані згадки.

За те є цікава статистика, яка вказує, що вся зривна площа на Україні внісє в 1924 р. поверх 17,000,000 десятин (тільки о 2,000,000 десятин менше чим в 1916 р.). Виходить, що українські чорносотенці віддали на "жидівську кримську республіку" майже стільки землі, що внісєтє вся зривна площа України. Та не дала її радянська влада, бо сама стільки не має.

Перечитуємо ми й часописи з Москви і вони про це нічо не знають. А прещінь заперевиди українські чорносотенні газети, що більшовики цю свою "строгу тайну" виявили вже публично. Значить, повинна-б вже хіня преса про це також знати. Нам і цікаво було довідатися, де то вони тої свобідної землі на Україні стільки набрали.

Та це тільки жарти, до яких нас часто доводять наші безглузді, але безконечно підлі противники. Ми знали, що таких штук радянська влада не робить і не ждали, щоб про це писала радянська преса. Не можливо відняти в цій пресі навіть нічого такого, що послужило-б контрреволюційному шумовинню за підставою до такої безглуздої брехні.

Та дивуватися не приходиться. Вони-ж, ці патріотичні махери, що шахраї першої класи. Хіба-ж не продавали вони людам у всяких безвістках "лотів", яких ніде на землі не було, хіба що тільки у їхніх "рілестейських мапах"? То що-ж справляло їм трудність віддати і 14,000,000 десятин землі на Радянській Україні під "жидівську кримську республіку".

Але так, як обманства з неіснуючими "лотами" повиходили на верха, так і ця брехня про "жидівську кримську республіку" стане кожному українському робітникові і фермерові ясна.

ДЛЯ КОГО ЦЯ КИТАЙСЬКА ПОМІЧ.

Китайський генеральний консул до Канади, Ло Чонг, предладає Канаді китайський вуголь. Він заявляє, що в Китаю є така надвужка вугля, що її вистарчило-б для Канади на 100 літ. В додатку, китайський вуголь можна дістати за дешешу ціну, чим канадійський або американський.

Чому той Ло Чонг заговорив про свій китайський вуголь саме тепер, коли на заході Канади копальні вугля спараліжовані страйком майнерів, а в Новій Шкотії майнери теж говорять про "страйк на роботі", зовсім не трудно відгадати. Це ласкава суггєстєвє канадійським промисловцям, щоб не злякалися за недостатку вугля, коли його не добуватимуть майнери в

Канаді, бо його можна буде дістати з Китаю. Там його добувають китайські кулі за нуждено мізерний заробіток, тому він і дешєво обїдається. Доставка цього дешєвого вугля до Канади може допомогти побороти організованих канадійських майнерів і примусити їх працювати за таку-ж платню, як китайські кулі.

Так павуки-експлоататори різних країн і народів уміють собі допомагати. Тому й робітникам всіх країн треба дбати про свою міжнародно єдність і спільно боротися проти міжнародного капіталу. На таку затію китайських вислизувачів, китайські вуглекопи повинні відповісти страйком, а залізнодорожники і корабельні та докові робітники, так китайські як і тутешні, повинні не допустити до ввозу вугля з Китаю до Канади, поки тут є страйк майнерів. Про це повинні подумати організовані робітники, щоб бути приготованими на випадок, коли-б канадійські промисловці забажали дійсно використати "ласкаве предложення" Ло Чонга.

НЕ ЗАПЕРЕСТАВАЙМО НІ НА ХВИЛИНУ!

Вже половина місяця мая минає. А з нею зроблено вже половину роботи для своєї преси. Та чи зроблено?

Кожна українська робітнича організація в Канаді, кожний її член і кожний свідомий робітник повинен поставити собі питання: чи зробив я вже за першу половину мая половину своєї роботи для своєї робітничої преси? Та чи взагалі зробив я вже хоч шобнебудь для неї?

Так, товариші і товаришки, кожний з нас повинен поставити собі ці питання і чесно на них відповісти: "Так, я зробив половину роботи! А за другу половину місяця мая зроблю другу половину!"

А той товариш, або товаришка, що ще не зробили нічого, що вони повинні собі сказати? Вони повинні сказати: "Я за недвєб і нічого не зробив за першу половину місяця мая для своєї преси! Але я за всяку ціну надоложу своє за другу половину мая! Так, я надоложу і зрівняюся з тими товаришами і товаришками, які мене випередили!"

Таке саме повинні сказати всі відділи Української Секції Комуністичної Партії Канади, Стіваришення Укр. Роб. Дім. Секції Женщин-Робітниць. Від організації аж до поодинокого члена, до передплатника, симпатика — всі в один голос повинні це сказати, а за словами повинно прийти й діло.

Робітники і фермери, що розуміють значіння преси, повинні поставити своїм завданням освідити тих, що ще не розуміють цього завдання. Повинні, бо тільки в цім силє робітництва. А де сила — там і перемога!

Де робітництво розуміє значіння своєї преси, там воно солідарно стоїть за нею. Ось ми нині дивимося, як українське робітництво міста Києва і селянство Київщини святкували день п'ятилітнього існування своєї газети "Більшовик". Святкували величаво, торжєстєвно. До Києва зіхалися селянські кореспонденти (селькори) не тільки з Київщини, але з цілого Правобережжя України. Зіхалися на свято своєї газети. Всі київські робітничі організації, державні, освітні, кооперативні, мистецькі інституції — взяли участь в святі п'ятилітнього існування газети "Більшовик". Організовані українські робітники в Канаді і Злучених Державах вислали "Більшовикові" свої привітє.

В день святкування п'ятилітнього ювілею "Більшовика" в Києві, крім торжєстєвних засідань, рефератів, слава на цілу Радянську Україну театральна дружина "Бєрезиль" дала величаву виставу: найкраща в Радянському Союзі і гордість Радянської України народна капєля "Думка" — дала концерт в честь ювілянта.

Чому-ж то те все? Тому, товариші, що преса в руках організованого робітництва — це той молот, який своїми могутніми ударами розбиває скалу темноти і брєхонь, розбиває надії ворогів робітництва і промощує через нетри шлях працюючим до кращого майбутнього.

А вороги-ж то, вороги робітництва — як вони ненавидять робітничу пресу! Як вони брєшуть на неї, денунціують і гартать шалено, гірш скаженої собаки гартать на робітничу пресу! Вони радї-б її на куски розривати, але... короткі руки. Бо свідомий робітник і фермер стоїть на сторожі своєї преси.

"Українські Робітничі Вісті" в Канаді є тим молотом, що розбиваючи скалу темноти, одночасно забиває памороки патріотичним Рипиндям. І тепер вони ходять почамрлі і холоднокровно слова не можуть промовити. А ціла їх газета число в число залповєна тільки лайками, нападами, безсильною злобою.

"Знаєтє що, — каже до мене один навіть мало знаний мені чоловік, — коли-б не було "Укр. Роб. Вістей", то Рипиндє не мала-б про кого писати".

Та хай собі Рипинді пишуть, хай брєшуть. Трудові маси Канади, головне передові її авангард, стоїть солідарно за своєю пресою.

Однак, товариші і товаришки, ми ні на хвилину не повинні занєдбувати праці в цім місяці для "Укр. Роб. Вістей" і "Робітниць". Клич "Укр. Роб. Вістей" — 2,000 нових передплатників в місяці мая — має бути виконаний 100 процент! Остається ще поверх два тижні праці.

Товариші робітники, робітницї і фермери! Від Сидней аж до Ванкувер солідарною громадою відгукнімся на допомогу своїй пресі! Пам'ятаймо: хто допомагає своїй пресі — сам собі допомагає.

ТОВАРИШКО! ТОВАРИШУ!

З "Українських Робітничих Вістей" ви довідаетєся про світові політичні події, про робітничий всесвітній рух. Але вам треба також читати дешє більше з області науки, літератури. Тому, передплатіть собі двотижневий ілюстрований журнал

"РОБІТНИЦЮ"

що ширить класову освіту і знання науки. Матєріал однаково цінний так для робітниць, як і для робітників. Річна передплата \$1.50, піврічна 80 ц.

Ширіть "Робітницю" скрізь! Передплатуйте і збирайте передплату від інших!

Адресуйте так:

THE WORKINGWOMAN

UKRAINIAN LABOR TEMPLE Cor. Pritchard and McGregor Sts., — Winnipeg Man.

ЖИТТЯ І ПРАЦЯ Г. І. ПЕТРОВСЬКОГО.

ТОВ. ГРИГОРІЙ ІВАНОВИЧ ПЕТРОВСЬКИЙ Голова Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету.

Тов. Григорій Іванович Петровський народився 1877 р. на Харківщині. Батько його був кравець, а мати — прачка. Батько помер від сухот, коли Григорію Івановичу було 3 роки. Був у нього ще старший брат та сестра, котра померла в 14 році життя. Мати вишилася вдруге замїж. Жити доводилося дуже тяжко, бо родина була велика, заробітки нікчемні.

Вчився Григорій Іванович в школі при духовній семинарії в Харкові, але відтїля його виключили, бо не було чим заплатити за навчання.

В 1893 р. т. Петровський пішов шукати заробітку до Катєринослава, куди його кликав його старший брат — слюсар. В 1894 р. вступив на Брянський завод, почав там працювати, тут зустрївся з видатними комуністами-робітниками. Незабаром довелось йому забрати свою родину з Харкова, де вона дуже бїдувала.

Вкїнци 1896 р. до Катєринослава вислано було з Ленінградівідомих тоді революціонерів, перших провідників масового пролетарського руху т.т. Бабушкіна, Петра Морозова та інших. Ці товариші зорганізували робітничі гуртки, і в одному з таких гуртків почав працювати молодий т. Петровський.

В 1898 р. т. Петровський був ув'язнений Катєринославського Комітету РСДРП. У нього в помешканню була друкарня, в якій він працював з жінкою. В 1899 р. т. Петровський приїздить на призов в Харківську тюрму. Тут в тюрмі він тяжко захворів. Вийшов т. Петровський з тюрми хворим, 3 місяці пролежав в лікарні, а відтак повернувся до Катєринослава. З Катєринослава переїздить в Донбас, де працює на Шєрїбїнський, а потім на Нєлїповський копальнях. Працює він не пориваючи звязку з революційними організаціями. Його заарештовують й держать рівно 6 місяців в Бахмутській, а потім в Луганській тюрмах.

Після тюрми він знову приїздить до Катєринослава, бо ніде на роботу в копальнях його не приймають. Починається велика хвиля революції 1905 р. т. Петровський бере в нїй участь. Він працює, як голова делегатського зібрання Брянського заводу, як член Рад робітничих депутатів, а також як секретар, а иноді як голова страйкового бойового комітету. Після 1905 р. т. Петровський ховається від царських поїсак. Доводиться йому з нелегальними папшпортами працювати і в Донбасі й на Харківщині й на Катєринославщині, та навіть побував він за цей час і в Німєччині. 1908 р. т. Петровський живе в Маріуполі. 1912 р. обирають його депутатом від робітників до IV-ої державної думи. Починається в думі праця важка, відповідальна. Зорганізовано самостійну соціал-демократичну робітничу фракцію більшовиків державної думи, що боронить робітничі інтереси. Починається імперіалїстична війна й незабаром всіх дїйсних пролетарських оборонців, членів державної думи, представників від робітників заарештовують і вислають на довгі роки заслання в Туруханський край, а потім до Єнісейську. Тільки революція визволила т. Петровського з Сибїру. В 1917 році в Катєринославі обирають його головою міської думи. Потім незабаром в Ленінграді обирають т. Петровського народним комісаром внутрішніх справ, а від 1919 року він працює увесь час на Україні, як голова Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету.

Головою ВУЦВК т. Петровський став тоді, коли на Україні панувала гєрожаєвська війна, коли молодій Радянській Україні прийшлося вести жорстоку боротьбу з багатьма ворогами робітничо-селянської диктатури на Україні. Під його керуванням робітництво й селянство України проводять свою диктатуру, нищать всіх своїх ворогів, і тепер, в день п'ятиліття перебування т. Петровського на чолі найвищого органу влади УСРР, мають можливість сказати, що вони стоїть на певному шляху здійснення прагнєнь пролетаріату й переведєння в життя тих ідей, за які протягом 30 літ він борюєся — ідей світового комунїзму!...

ського гноблення народів, супроти дїкої татарщини в образі царату, супроти московських дїкунів, що до них "нас культурних Європейців (значить Польків), прикувала історія тяжкими кайданами".

Багато, вмїло й краснорічиво було наговорєно в старому Петербурі оцх сїв підчас студентських дискусїй, під час бенкетів, нєлєгалїних зустрїч нового року й при урочистих чи зак'єспїрєваних нагодах.

Тепер ці пановє у владі, роблять історїю в Варшаві... "історїю захїдно, культурну, нє дїкунську".

Хоч про ці культурні дїла досить писано і всім вони відомі, але кожне число "Дїла" подає все новє й новє. Візьмємо на вибїр хоч одне число і читаємо (ч. 62 цього року):

"В Зборївському повіті після доклада поліції про народно читальню "Просвіти" в Маркополі, де знайдєно часописи, хоч цензуровані, але нє польські, а українські, повітовий староста заборонив дїльшє діяльність читальні без уських пояснєнь і мотивів".

"Залищєцьке староство заборонило ставити в театр навіть таку українську пєсу як "Свєтанїна на Гоїчарівцї".

Директор львівської поліції заборонив черговий зїзд, нє якийсь там лївий, а лагідний, поміркований "українській народній трудовій партії". Ця партія на основі свого "Статуту" (затверженого), збираєтьєся нє менш як один раз на рік, на протязї 25 літ, сєбто, з часу основання партії, з часів панування габсбургських цїсарів.

Робить увагу Англія. Заорудшєлася частина соїму і вносить протєст супроти "вїмушування у політичних арештованих зїзнань нєлєгалїними засобами, головнє ж биття і катування".

Ці культурні "європейські" манїпуляції єскраво привєртають до життя тїні "нєзабутнїх" часів, Побєдоносєвє, Горємїкїна, Столїпїна є цїтї fruttї. "Була хмара була чорна, та стала ще й синя".

Замість Габсбургів стала Польща з усіма методами буншї Росїї, що була для України "синьою хмарою".

Стже, нє в тїм рїч, чи Польща, чи Росія, чи Австрїя, а в тїм, хто править, чи "культурні захїдно-європейські панї", чи "дїкї азїятські мужики", але по нашому робітницї і сєлянє. Дїйсно у нас все виходить нє по "європейському", по "дїкєму".

У нас на "окупованій" Україні заводять українїзацію рєсїфікованого апарату. Доходять до того, що на державну роботу нє допускаять тих, хто нє знає української мови, в наркомках злісї "москалї" загрожують звільненням всім тим співробітникам, що нє навчались української мови до сєрпня. З театру "кацами" висєляють російську державну драму. Пїсностє справу про поширення кордонів УСРР на північ, схїд і півдєн. А з рєшєтєво включають в конституцію пакт, — коли-дєчєтє, так і зовсім можеєтє відїїтєтьє від СРСР.

Дївно до панської шляхетської влади. Нї в "каких культурних Європах" нє поводятьєся так "цїлїзованї" правїтєльства, як оцї некультурні робітницї і сєлянє!

ЗА ТЮТОН НА ВЛАСНІМ ГОРОДІ.

Холмська газета "Наше Життя" з 13. хвїтня пише:

Сєлянє сєла Борова, гміни Сєдлїше, Польки Я. Сєлачук, Ю. Крисок, Оконь, К. Сєлачук, М. Юзєфович, М. Фабїан, К. Лїпчак оштрафовані скєрбовим урядом в Холмі на вєдїчєну суму грошєй, а самє на 2.493 злотїх польських за те, що нє були ознайомлені з тютновою уставою та посїяли для свого житку тютєн. Повстає питання, що мають робити ті сєлянє, чи продавати свої господарства для "ратунку скєрбу", чи зробітєся злодїями і нє платити кари втечї?

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті".

УКР. КУЛЬТУРА В "КУЛЬТУРНІЙ" ПОЛЬЩІ.

Під таким наголовком містять харківські "Вісті" слїдуєщу статтю:

"МєкДоналд в останній своїй розмові з польським послом п. Скірмунтом, — повідомляєтьє газети, — зазначив нєобхїдність виконання постанови про надання автономї Схїдній Галичинї". Безправнє становищє меншєстєв в Польщї звернуло жє на себе увагу навіть в буржуазних країнах, а писля цього забїгали, як ми читаємо в газетах, і польські пєсєпїсї.

Ранїш ці панки нічого нє помічали, а тепер злякалися тогє, що справу про окупованї Польщєю українські землі бунєдє знову поставлено на розгляд Лїги Націй. А "ще більшє небезпєку", що погрожує Польщї, газети бачуть в тягнєннє національних меншєстєв до Радянської Рєспублїк. Досить зазірнути до галицької газети — навіть до "Дїла", щоб дїзнатїся, як розумїютьє автономїю і національнє самовизнаннє в країні п. Скірмунта, в країні панів, що колись так завзято виглошували гєсла супроти азїят-